

Fəxrəddin Teyyub

Hələ də özümü gəzirəm Allah

Ömür xərcləmişəm, dəstgah məndədir,
Dərdimi yonuram, dəzgah məndədir.
Məndən qaçan varsa, günah məndədir,
Eləcə özümdən küsürəm, Allah.

Qəlbim bir az yuxa, bir az da həlim,
Yox deyə bilmədim, dərd oldu bəlim.
Mənə qulaq asmır səxavət əlim,
Özüm öz ruzumu kəsirəm, Allah.

Özgülər varımı bölə bilirlər.
Varım başdan aşır, belə bilirlər.
Qayğım bir okean, elə bilirlər,
Sevinc ümmanında üzürəm, Allah.

Gözümün nurunu ellərə verdim,
Ömrümü, günümü yellərə verdim.
Vaxtımı çağlayan sellərə verdim,
İnd bir an üçün əsirəm, Allah.

Sevənin eşqindən qopmağı zülüm,
Dağ yarıb, qayanı çapmağı zülüm.
Adamın özünü tapmağı zülüm,
Hələ də özümü gəzirəm, Allah.

Qisasın alınır hər gün qızıcığaz

Gəncə faciəsində hər iki valideynini
itirmiş bir qızıcığa.

Qalmadı üstündə daha əsənin,
Bir evin gur yanan ocağı söndü.
Elə bil qar yağdı baxtına sənin,
Atan da, anan da nağıla döndü.

Kim səni yuxudan oyadar səhər,
Kim çəkər başına sığal, balaca.
Yadların əlinə gözün dikilər,
Sənə verən olmaz qoğal, balaca.

Baharda qəfildən solan çiçəksən,
Tökülər üstünə kədər var kimi.
Ürəkdən sevinə bilməyəcəksən,
Atalı, analı uşaqlar kimi.

Əzilir ilan tək başı düşmənin,
Susmur gecə-gündüz nə dil, nə boğaz.

Adamın özünü tapmağı zülüm, Hələ də özümü gəzirəm, Allah

Qalmadı daş üstə daşı düşmənin,
Qisasın alınır hər gün qızıcığaz.

Ümidin gözüylə boylan sabaha,
Ordumuz bir az da şanlı olacaq.
Ömrün səksəkədə keçəcək daha,
Gördüyün yuxular qanlı olacaq.

Bu zülmü nə göy, nə yer də götürməz,
Darıxma, işini zaman görəcək.
Sənin taleyinə güllə atan kəs,
Tanrı dərgahında cavab verəcək.

Nağılını danışırəm özgəyə

Uçub getdin göyün yeddi qatına,
Su səpildi ocağıma, külümə.
Girəmmədim tabutunun altına,
Mən nə deyim bu vədəsiz ölümə.

Axı ömür ağacından nə dərdin?
Baxan kimdi daha sının güzgülüyə.
Şirin, şəkər nağılları sevərdin,
Nağılını danışırəm özgəyə.

Üzü bozdu, niyə, nədən yanvarın?
Coşub daşan dənizləri apardı.
Ədavəti varmış mənnən yanvarın,
Doğmaları, əzizləri apardı.

Üzüm gülməz aşıb-daşsa, sevincim,
Tərk eləyər məni könül xoşluğu.
Sənsizliyin bundan sonra, ay incim,
Dolduracaq qəlbimdəki boşluğu.

Sevgilə doludu ürəyim hələ

Heç kəsin xətrinə dəyə bilmərəm,
Sevgilə doludu ürəyim hələ.
Başım çox ağrıyıb, deyə bilmərəm,
Namərd ox görməyib kürəyim hələ.

Anam deyərdi ki, hamını düşün,
Düşün ağacı da bəhərə kimi.
Evi dağılmışın damını düşün,
Qovrul yatağında səhərə kimi.

İlkin, əzəlin bil yeri, torpağı,
Çoxunu xərcləsən, azını saxla.
Əzizlə budaqda yaşıl yarpağı,
Solandan sonra da yasını saxla.

Səbr elə, ürəyin səni yoranda,
Ürək aldadaandı, başa qulaq as.
İzlə qarışqanı yük aparanda,
Kəsəyə qulaq as, daşa qulaq as.

Adam bir-birinə, vallah uyuşmaz,
Fikirlər, duyğular tən olmayanda.
Mənə biri demir, elə şeir yaz,
Dillərdə dolaşsın sən olmayanda.

İnsanlar, sizi sevirəm...

Hardadı salamı dum-duru verən,
Çıxacaq qarşıma hesabla, sayla.
Mənə bu işığı, bu nuru verən,
Deyib verdiyimdən bir az da payla.

Hər kəsin bağında açsın gül, çiçək,
Hamının gözünü tox istəyirəm.
Sevgilə yaranıb qarışqa, böcək,
Kifiri gözlədən çox istəyirəm.

Ömrümdə heç kəsi alçalmtayasan,
Ürəkdən sevəsən yadı, yaxını.
Necə sevməyəsən, ucaltmayasan,
Tanrının əhsənlə yaratdığını.

Həsədlə baxıram günə, Aya mən,
Adamı ucaldan sözü sevirəm.
Allah, necə qalxım Himalaya mən,
Qışqırım, insanlar, sizi sevirəm.

Bacı

Qələminə hörmət bəslədiyim
Ofelya xanım Babayevaya

Söz ağacı yarpaq-yarpaq,
Əzizləyir kökün torpaq.
Deyirəm ki, qismətə bax,
Gec gəldik üz-üzə bacı.

Öz barındı, dər sözündən,
Çiçək kimi tər sözündən.
Nur tökülür hər sözündən,
Gəlməyəsən gözə, bacı.

Günlər, aylar il altında,
Sirlər yatır dil altında.
Ocaq sönsə, kül altında,
Gözünü dik közə, bacı.

Qələm gərək göz çıxara,
Gecə-gündüz söz çıxara.
Mənlik deyil ipək, xara,
Meyil saldım bezə, bacı.

Bir də gəlməz, o səs hanı?
Çarpan ürək, həvəs hanı.
Fərqanəyə əvəz hanı?
Söz mülkümü bəzə, bacı.

Qaramı yox, ağımi gör,
Ürəyim dağ, dağımi gör.
Gəl evimi, bağımı gör,
Yolunu sal bizə, bacı.

Üstə

Deyirlər küsəyənlə olmusan yaman,
Qoyuram günahı yaşımın üstə.
Küsməyim neyləyim, bəzən nahaqdan,
Soyuq su tökürlər aşımın üstə.

Bilmirəm ömür-gün haraya kimi,
Mən kimi çağırım, haraya kimi?
Yol gəldim daxmadan saraya kimi,
Biri daş qoymadı daşımın üstə.

Tamarçı qalmışam quruca zəngə,
Ümid verəydilər mənə bir çəngə.
Bəndə çəksə məni savaşa, cəngə,
Tanrını görəcək başımın üstə.

Ağacım, doğmasan...

Ürəyim ağrıdı mənim bu gecə,
Çırpılmışam üstümdən qarını sənin.
Günümü sayıram, qarlı qış keçə,
Necə gözləyirəm barını sənin.

Bir azdan quruyar gözünün nəmi,
Gəlir qulağıma səsi baharın.
Hər biri sərcənin dindiyi kimi,
Gözümü oxşayır tumurcuqların.

Yaz gəlir, get yaşıl libasını gey,
Bələnsin sevincə yenə ömür-gün.
Ağacım, doğmasan, budağın ögey,
Mənə əl vermədi görüşmək üçün.

Ağlasın

Heç kəs ağlamasın, köçsəm dünyadan,
Bağında ağaclar, güllər ağlasın.
Nə çıxar dumanın ağlamağından,
Dərədə çağlayan sellər ağlasın.

Köçümlə doğmalar, dostlar barışsın,
Qoy ana torpağa ruhum qarışsın.
Hamının yerinə sükut danışsın,
Məzara qoyanda əllər ağlasın.

Ömrü yaratmadım, kirədə qaldı,
Ovumu ovladım, bərədə qaldı.
Görən hansı arzum dərədə qaldı?
Arxamca boylanıb illər ağlasın.

Kimə zülmət, kimə nur oldu dünya,
Gözümə baxmaqdan yoruldu dünya.

Yerimin içində qor oldu dünya,
Bir sönən ocaqda küllər ağlasın.

Demə nə bünövrə, nə himi görüb,
Gözlərim daxmanı ev kimi görüb.
Tanrım, sənə olan sevgimi görüb,
Yolsun saçlarını ellər ağlasın.

Görən yaşım neçədi?

Hər kəsin halına yanan olmuşam,
Dərdini çəkmişəm hər günün, ayın.
Nəsimi soyulan gün doğulmuşam,
Vaxtımı yox, yaşımı siz hesablayın.

Çətin ki, cavabı tapıla kəsrin,
Ömür həm hesabdı, həm də məsələ.
Qovğalar içində keçən bir əsrin,
Əvvəli qan-qada, sonu zəlzələ.

Arzudu torpağa səpilən dənim,
Kotanın varıydı, xışım varıydı.
Füzuli dünyadan köçəndə mənim,
Ya bir, ya da iki yaşım varıydı.

Dərddi umduğundan əlini üzməkə,
Ümidim yoldadır, yığışan deyil.
Torpaq həsrətinə otuz il dözmək,
Bir insan ömrünə sığışan deyil.

Başda tac olanı güllər görmədim,
Görəndə sarayın viran içində.
İlahi, şahidsən, nələr görmədim,
Bir ili yaşadım bir an içində.

Yetər ki, adama tərs-tərs baxıldı,
Nə vaxt oynayırsan, meydan olanda.
"Şanlı məktub"ların evi yıxıldı,
İnternet, feysbuk peyda olanda.

Kim bilər sirrini yoxun, varın da,
Bəlkə kaha olub çörək tabağım.
"Qədim Qobustanın qayalarında",
Adım həkk olunub, qoy gedib baxım.

Baharım gəlib...

Güllərin içində azıb gedirəm,
Könlümü oxşayır nərgiz elə bil.
Bir misra olsa da yazıb gedirəm,
Şeir yazmadığım gün mənim deyil.

Yazın hənirindən oyanır torpaq,
Vermişəm qəlbimi duyğularıma.
Təzə təbəssümdü hər yaşıl yarpaq,
Nə yaxşı ilhamım gəlir karıma.

Ağacım, görünmür bəhərin, barın,
Yarpağı yarpaqdan gərək ayıram.

Tumurcuq gözüylə gülən baharın,
Budaq əllərini sıgallayıram.

Uşaqlar əl-əl oynayır yenə,
Bağıma, bağçama öz varım gəlib.
Qanım damarımda qaynayır yenə,
Təbimi coşduran baharım gəlib.

Ümid giləsi

Açılan bu səhər xoşuma gəlmir,
Xəzri at oynadır, qılınc əlində.
Əydiyi budağın başı dikəlmir,
Göyə nalə qalxır ağac dilindən.

Tanrı nəfəs verər istəsə daşa,
Qəfildən yayda da tökər qarını.
Axı necə deyim bulud qardaşa,
Tökmə başımıza yağışlarını.

Küsüb adamlardan, yerlə barışmır,
Görən hər günahı uca kişidi.
Üzünü turşudub, dinmir, danışmır,
Göylər elə bil ki, qoca kişidir.

Qəlbimə sellənib duyğu axacaq,
Düşsə ürəyimə ümid giləsi.
Külək də əsəcək, qar da yağacaq,
İnsanın göylə yox müqaviləsi.

Bağışla, unutdum...

Axır ki, görüşdük, bu da bir naxış,
Çətin ürək bir də haray qopara.
Niyə tökülmədi başıma yağış?
Mənim həsrətimi yuya, apara.

Baxdım gözlərinə, eh, nələr çəkdim,
Gərək gözlərini öyəm, gözəlsən.
Görüşdə sənə bir söz deyəcəkdim,
Bağışla, unutdum deyəm gözəlsən.

Səni özü verib mənə pay, Allah,
Gördüm ürəyini, gur işığıydı.
Necə yarasırdı sənə ay Allah,
Əynində paltarın yaraşığıydı.

Ruhum çiçək açdı, bilsən neylədin,
Yerin ürəyimdə, gördüyüm gündən.
Ayrılanda mənə əl də eylədin,
Könlümə od düşdü təbəssümündən.

Qurumuş bir çayam, axan deyiləm,
Demirəm qəlbinə yol tapmaq asan.
Mən daha heç kəsə baxan deyiləm,
Sən mənim ömrümün son qadınısan.